

petencegivende uddannelse, der er færdiggjort for mange år siden, betyder, at den enkelte er fuldt opdateret hele tiden med den nyeste viden.

Samtidig synes vi, det er naturligt, at efter- og videreuddannelse bygger på de erfaringer og dermed også de realkompetencer, som den enkelte har erhvervet sig uden for det ordinære kompetencesystem. Det kan være i job så vel som i fritiden.

Regeringens forslag om anerkendelse af realkompetence ved at få foretaget en realkompetencevurdering er en god vej at gå. Herved får vi alle mulighed for at få vurderet og dokumenteret de kompetencer, vi allerede har, hvilket giver os mulighed for at efter- og videreudanne os uden at skulle tage noget to gange. For vi kan langt mere, end vi har papir på, og jeg tror også, at vi alle sammen finder det motiverende, når der lægges vægt på det, som vi rent faktisk kan.

Anerkendelse af realkompetence sker allerede i nogle uddannelser i dag. På voksen- og efteruddannelsesområdet er der i arbejdsmarkedsuddannelserne og i den grundlæggende voksenuddannelse mulighed for en individuel kompetencevurdering, der sigter på at anerkende den enkeltes realkompetence.

Inden for de grundlæggende erhvervsrettede uddannelser indgår der også kompetencevurdering, når man skal udarbejde elevens personlige uddannelsesplan. Erfaringerne fra disse uddannelsesområder viser, at den enkelte får en mere målrettet uddannelse og tilsvarende, at virksomhederne oplever, at det kvalificerer deres efterspørgsel og styrker uddannelsesindsatsen, når en uddannelsesplan baseres på en konkret vurdering af den enkelte medarbejders kompetencer.

Konkret medfører en kompetencevurdering i forhold til eksempelvis arbejdsmarkedsuddannelserne, at der på baggrund af en analyse af den enkeltes kompetencer i forhold til jobkravene kan sammensættes en uddannelsesplan, der helt konkret beskriver, hvilke uddannelsesforløb personen skal gennemgår for at nå de relevante kompetencekrav.

Regeringens udspil til anerkendelse af realkompetencer generelt bygger jo på stort set samme koncept. Inden for de enkelte uddannelsesområder skal vi skabe bedre muligheder for at få en individuel vurdering af realkompetencen, og man skal selv være med til at dokumentere det, man rent faktisk kan.

Jeg ser anerkendelse af realkompetencer som en mulighed for især kortuddannede til at få be-

vis på, hvad de kan og som et afsæt i forbindelse med jobskifte eller yderligere efter- og videreuddannelse.

Kl. 12.10

Anerkendelse af realkompetencer skal jo være åben for alle på alle niveauer, men jeg tror i første omgang, at det primære fokus og det naturlige fokus vil være på, hvordan man anerkender realkompetence for kortuddannede.

Næste skridt bliver udviklingen af de redskaber, der er nødvendige for uddannelsesinstitutionerne, således at de kan komme til at vurdere realkompetencen. Der kan man måske kigge ud over landets grænser for at hente inspiration. Anerkendelse af realkompetencer er nemlig ikke kun et dansk ønske, men i lige så høj grad et nordisk eller et europæisk ønske; både Holland, Frankrig og Norge er i fuld gang med tilsvarende initiativer, og på europæiske plan arbejdes for etablering af et europæisk CV.

Afslutningsvis vil jeg sige, at vi i Venstre ser frem til de næste skridt, som regeringen har tænkt sig at tage på området.

Carsten Hansen (S):

Jeg vil starte med at rose regeringen for at tage det her initiativ. Jeg synes, det er vigtigt at få det sat på dagsordenen. Det, at man nu tager udgangspunkt i, hvad det enkelte menneske kan, og hvor de er, og at det ikke er et spørgsmål om, hvad de skal have for at komme videre i en uddannelse, kan jeg godt lide, og det kan vi godt lide i Socialdemokratiet.

Når det så er sagt, så tror jeg også, at hvis vi kigger på de udfordringer, vi står overfor, globaliseringen, videnssamfundet og andre ting, står vi over for nogle udfordringer, som ligner dem, man i sin tid, helt tilbage i 1800-tallet, stod over for med et landbrug, der var på vej ned, med ekspanderende billige kornpriser osv. Dengang kom andelsbevægelsen jo til Danmark. Senere stod man over for en gryende industrialisering, og der kom fagbevægelsen og hele samarbejdet med arbejdsgiverne. Jeg tror, at vi nu står over for nogle lignende udfordringer med innovationssamfundet, det udviklende samfund. Derfor er det nødvendigt at finde nogle metoder, der gør, at vi tilpasser vores uddannelsessystem til den nye virkelighed, vi lever i, hvis vi skal overleve som videnssamfund.

Jeg vil så blot, når jeg kigger på de initiativer, der er taget – jeg vil ikke bruge lang tid på dem – gøre opmærksom på, at man jo fra regeringens side har skåret næsten 4 mia. kr. væk på voksen-